

אלול (13)

הסתם נחת רוח רבה לאדם לנוח אצל הדומה לו, מי יודע עד היכן הדברים מגיעים. והנה במערת המכפלה שוכנים ד' זוגות צדיקי עולם, אדם וחווה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאה. ורחל, עקרת הבית לא זכתה להקבר אצל בעלה ואבות העולם. מדוע? משום שפעם אחת העדיפה את הדודאים על משכבו של בעלה, ואע"פ שעשתה זאת לשם שמים, כי היתה עקרה והדודאים מועילים לזה, והרי אנו מצווים למעט בנס ודלא לסמוך עליו (תענית כ: עכ"ד. משום פעם אחת, בשוגג ולשם שמים, נענשה עונש נצחי, ונמנע ממנה עונג עולמי, להיות במחיצת בעלה והאבות הקדושים. ואם כך הוא במי שמזלזל בחברת הצדיקים פעם אחת, מה דינו של המזלזל בקרבת אלוקים.

ספר "אוצרות התורה, ימים נוראים"

ויפק רצון מה: העבודה בחודש זה היא לקשור שייכות פנימית עם הקב"ה. לכל אדם יש תאוות ורצונות, לדעת ולהכיר את העולם בו הוא חי. אבל הקב"ה כבר אמר **"אני א-ל ש-די"** (בראשית יז. א) **"אני הוא שיש די באלקותי לכל בריה"** (רש"י), הקב"ה אומר לנו: באלקותי יש די לכל בריה, את כל הרצונות, את כל היופי, את הכל החוויות שאנחנו מחפשים אפשר למצוא באלקותי. **"כי מוצאי מצא חיים, ויפק רצון מה"** (משלי ח. לה) את כל הרצונות אפשר להפיק מה'. עבודה זו, היא לא עבודה חיצונית של מעשים, זוהי עבודה פנימית של שייכות! האדם מגיע לנקודה בה הוא מרגיש שיש מי שנושא אותו, הוא חי עם ה' יתברך. והכח הזה נמצא בלימוד התורה! הסיבה שאנחנו לא חושבים כל הזמן בלימוד היא מפני שהראש תפוס גם בעניינים אחרים. שמעתי מאדם גדול פעם שאין לילה שהוא לא חולם בלימוד. אדם חי עם הקב"ה, כל מעייניו נתונים אך ורק להקב"ה וזה השייכות! בחודש תשרי נתנו לנו כלים, ויש לנו סייעתא דשמיא, ועלינו להאמין שבחודש זה יש לנו את הכח לעשות דברים שחשבנו שלא נוכל לעשותם. **רב פינקוס זצ"ל בספרו "אלול ימים נוראים"**

אחת שאלתי, שבתי בבית השם: ממך למדתי חכמים תקנו לנו בחודש אלול לומר פעמיים ביום מזמור **"לדוד ה' אורי וישעי"** (תהלים כז). נתבונן נא מעט בדברים המאירים של דוד המלך ע"ה. **"אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש, שבתי בבית ה' כל ימי חיי, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו וכו'..."** אומרים חז"ל (ילקוט תהלים כז) שהיה כאן דו שיח בין הקב"ה לדוד המלך: אמר לו הקב"ה: דוד בתחילה אתה אומר: **"אחת שאלתי"**, ואחר כך אתה שואל כמה שאלות, שנאמר:

מדוע אין אדם מתיירא ממשפט ראש השנה

לגבי השאלות המפורסמות, מדוע אין אדם מתיירא ממשפט ראש השנה וכן מדוע איננו מכינים את עצמנו ליום זה כראוי, אמר הגר"י **לוינשטיין זצ"ל** את הדברים הבאים: חז"ל למדונו שאין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות. יש לדייק בלשונם הזהב שלא אמרו שנכנסה בו שטות, אלא **רוח שטות**. דהיינו מדובר כאן במציאות רוחנית, ששמה **"רוח שטות"**, כמו שאמרו הראשונים לגבי השעיר לעזאזל שלוקח ממש את החטאים, ומוביל אותם אל מחוץ לג' מחנות. כך גם כאשר אדם חוטא חטא אחד נכנסה בו רוח אחת, ובהרבותו בחטאים נכנסות בקרבו עוד ועוד רוחות שטות. התוצאה: הוא נעשה שוטה גדול וחומרי, עד שאין בו מקום לחכמה. מעתה הכל מובן, פחד הדין צריך לבוא מכח החכמה, אולם כאשר האדם מתמלא רוח שטות וחומריות לא נותר מקום לשכל. ובאין שכל, אין פחד. ומהי העצה לרדוף אחרי מצוות. לא להחמיץ שום הזדמנות של קיום מצוה, אפילו קלה שבקלות. כי המצוה מקרבת את האדם לבוראו. עם זאת יש לברוח מהעבירות, כי העבירה מכניסה באדם רוח שטות, וכאשר הוא מתמלא ברוח זו, בטל השכל לגמרי. כאשר לפחד יש לדעת דבר נוסף. אם אדם לא ירגיל את עצמו ולא יעמול להכניס בעצמו אימה ופחד לפני ראש השנה, לא יגיע לזה. כי בעצמו לא יבוא הפחד, אפילו לא לאדם גדול בתורה, על כן חובתו של אדם היא להרגיל את עצמו לאימת הדין. **ספר "לקח טוב, ימים נוראים" חלק א'**

"אני לדודי", התעוררות הראשונה צריכה לבוא מצד האדם

על הרמז של **"אני לדודי ודודי לי"** אמר האדמו"ר רבי ישראל מטשורטקוב: יש שני סוגי התעוררות לתשובה: אחת שבאה מלמעלה ואחת שבאה מלמטה מצד האדם. והנה, בחודש תשרי, על ידי הימים הנוראים והקדושים, מתעוררים מלמעלה את כח התשובה באדם, אולם טוב יותר שיתעורר האדם מלמטה, ולכן תקנו החכמים שיתחיל האדם לחשוב על מעשיו ולתת חשבון על כל מעלליו ולחזור בתשובה כבר מחודש אלול, בטרם יתעורר מלמעלה. זו הכוונה: **"אני לדודי"**, קודם אתעורר אני מלמטה, ואחר כך **"ודודי לי"**, בחודש תשרי תבוא ההתעוררות מלמעלה.

ספר "כמוצא שלל רב ימים נוראים"

עונש נצחי

אמר הסבא מקלם זצ"ל: הנה ידוע אין קוברים צדיק אצל רשע, ואפילו לא צדיק אצל גדול ממנו. ומן

הלכה: קניית בחוץ לארץ בחנות המוכרת פירות שביעית

באותם המקומות בחוץ לארץ שרגילים לייבא לשם פירות מארץ ישראל בשנת השמיטה, צריך לברר אם הם מארץ ישראל כי שמא הם אסורים משום 'ספיחין', ולדעת האוסרים "שמור" (פירות שלא הופקרו כדין) ו"נעבד" (פירות שנעשתה בהם מלאכה האסורה בשביעית) שמא הם פירות שמור ונעבד. כמו כן המקבל כסף מיהודי המשווק גם בפירות שביעית, צריך לחשוש שהמעוה הן דמי שביעית, כן צריך לחשוש בחוץ לארץ, ואסור להשתמש בהן אלא לקניית מאכל ולאכול את המאכל בקדושת שביעית. **ספר "פירות שביעית"**

פתגם: זכרונו רושם חסדים בעיפרון, ופגיעות בחרט ברזל.

חקירה: השבת גופו

מצווה שבין אדם למקום, או בין אדם לחבירו (שיעורי ר' שמואל בבא מציצא ח"ב עמוד שלו)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: לשון עלגים

עם הארץ ירד לפני התיבה, להתפלל מנחה. בתום התפילה העיד אחד המתפללים בבת שחוק: מצינו במסכת שבת, שאנשי כנסת הגדולה התקינו לומר קדיש בלשון ארמית, כדי שלא יבינו המלאכים ואל יתקנאו. ברם, אלמלי ידעו שפלוני יירד לפני התיבה, לא היו טורחים להתקין תקנה זו, הואיל וגם לשון הקודש שלו אינה מובנת להם. **ספר "חד וחלק" חלק ד' (דף ע)**

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הדסה אסתר בת רחל בחלא, אליהו בן זהרה קטי, אברהם בן רבקה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, סשא בנימין בין קאריץ מרים, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליוזה, ריש'ירד שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון: לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ולציפורה לידיה בת רבקה, ליוסף גבריאל בן רבקה, למרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'ייזל לאוני. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן משה, מסעודה בת בלח, משה בן מזל פורטונה, אליהו בן זהרה.

"שבתי בבית ה' וכו'... לחזות בנועם ה'". אמר לו: ריבוננו של עולם, ממך למדתי, לא יהא עבד שוה לרבו, בתחילה אמרת: "ועתה ישראל מה ה' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה" (דברים י. יב), ואחר כך פתחת להם מצוות הרבה שנאמר: "ללכת בכל דרכיו". הוי, דיו לעבד שיהא כרבו. והדברים פלא! דוד אומר להקב"ה: אתה למדת אותי להיות 'סותר', שאומר דבר אחד ומכניס כמה דברים. היתכן? איזה לימוד למד דוד המלך מהקב"ה? תשמעו טוב! דוד המלך למד מהקב"ה יסוד גדול: שייך שבקשה אחת תכלול בתוכה הרבה בקשות. אומר דוד: בקשה אחת אני מבקש: "שבתי בבית ה' כל ימי חיי" ואם שאלה זו תתקבל ואזכה לשבת בבית ה' כל ימי חיי, אזכה "לחזות בנועם ה'", להרגיש את המתקנות והנועם שבדרכי הקב"ה, וגם "כי יצפנני בסוכה ביום רעה יסתירונו בסתר אהלו...ועתה ירום ראשי...". בבית השם יש הכל. דבר זה אומר דוד להקב"ה: ממך למדתי. **ספר "יחי ראובן, ימים נוראים"**

מזל אלול

מי שטרח בערב שבת, יאכל בשבת. מי שטרח בעולם הזה, יאכל בעולם הבא (ע"ז ג.). ומי שטרח בחודש אלול יאכל בחודש תשרי, ובכל השנה הבאה עלינו לטובה. חודש אלול. מזלו בתולה, ומשנה מפורשת היא: נותנים לבתולה שנים עשר חודש משתבעה הבעל, לפרנס את עצמה. פרש רש"י: להזהירה על עסקי חופה, להכין התכשיטים, שכבר יש בידה (כתובות נז:). היה לנו זמן שנים עשר חודש להכין עצמנו ליום הדין, להכין תשכיטנו, תורה ומצוות ומעשים טובים. אבל אפילו אלמנה, שיש לה תכשיטים, צריכה שלוש יום. לרענן, לחדש, לראות מה יש להוסיף. זהו חודש אלול.

ספר "וזהגדת, אלול ור"ה" מאת רבי יעקב גלינסקי זצ"ל

סליחות: לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים

פרוש נאה מובא ב"ילקוט הגרשוני" לפסוק: "לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים" (דניאל ט. ז): כי אתה ה' נותן צדקה באופן שאין בושת למקבל, ולכן "לך ה' הצדקה", כפשוטה, בשלמות, אבל כשאנו נותנים צדקה, המעשה אינו מושלם, כי המקבל מתבייש, ולכן "לנו בושת הפנים". פירוש נוסף מובא ב"ילקוט הגרשוני": "לך ה' הצדקה", כלומר מהיכן בא לנו הממון לתת צדקה לעניים? הלא ממך ה', כי אתה הוא הנותן לנו כח לעשות חיל, נמצא שאין הצדקה כלל וכלל משלנו, אלא משלך, ולכן "לנו בושת הפנים", כי אפילו המעשה הטוב הזה שאנו עושים בעצם אינו שייך לנו. ובדרך אחרת מפרש שם: כל מה שאנו מקבלים מאת ה' יתברך הוא מתנת חנם, ועל כן לנו בושת הפנים, שהרי כלל הוא שכל מי שאוכל דבר שאינו שלו בוש הוא להסתכל בנותן. ועל כך אומר הפסוק: "לך ה' הצדקה", הרי כל מה שיש לנו אתה נתת לנו בתורת צדקה, ולכן "לנו בושת הפנים". **ספר "ומתוק האור, ימים נוראים"**

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr